

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **J. M.**, zast. Mgr. Danielem Kauckým, advokátem se sídlem Zlatnická 1582/10, Praha, proti odpůrci: **obec Libomyšl**, se sídlem Libomyšl 71, Lochovice, zast. Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 54 A 206/2018 – 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Navrhovatel **je p o v i n e n** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Černoouse, advokáta se sídlem Lublaňská 398/18, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byl zamítnut jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016 – územního plánu obce Libomyšl vydaného usnesením zastupitelstva obce ze dne 25. 2. 2016, č. 130 (dále též „ÚP Libomyšl“), který nabyl účinnosti dne 15. 3. 2016.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Stěžovatel je vlastníkem množství pozemků zapsaných jednak na listu vlastnictví č. X, v k. ú. Libomyšl, jednak na listu vlastnictví č. X, v k. ú. Želkovice u Libomyšle. V řízení před krajským soudem uplatnil dva základní okruhy návrhových bodů. První procesní – směřoval vůči postupu při pořízení a vydání ÚP Libomyšl, neboť podle stěžovatele nebyla veřejnost seznámena s návrhem územního plánu, jeho konečná verze nebyla řádně projednána a předem vyvěšena na úřední desce; stěžovatel byl tudíž zbaven svého práva uplatňovat proti návrhu územního plánu připomínky a námítky. Druhý okruh návrhových bodů se týkal již samotného využití pozemků stěžovatele, resp. jejich neproporcionálního omezení jak v důsledku územní rezervy pro stavbu

plynovodu, tak na základě vymezení zastavitelných ploch v k. ú. Želkovice u Libomyšle, pro něž je uvažována čistíčka odpadních vod (dále též „ČOV“), která by vypouštěla vodu do vodoteče vedoucí přes pozemky stěžovatele (ekologickou farmu), kde vodou zásobuje 4 rybníčky.

[3] Pokud jde o první okruh námitek, tak krajský soud podrobně rekapituloval celý průběh pořízení a vydání ÚP Libomyšl a konstatoval, že odpůrce v řízení o územním plánu na veřejné desce vyvěsil všechny listiny, u nichž mu to zákon ukládá – viz § 52 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro nyní projednávanou věc. Nevvěsil-li na úřední desce samotný návrh územního plánu, nepochybil, neboť v souladu s § 172 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl informace, kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že odpůrce své povinnosti zveřejňovat písemnosti na úřední desce dostal a stěžovatel neuvedl žádné konkrétní tvrzení, z něhož by vyplýval opak, ani nenavrhl k provedení důkaz, který by byl s to tento závěr vyvrátit.

[4] Veřejnost byla s tím, že probíhá řízení o územním plánu, obeznámena, o čemž svědčí mj. i to, že se veřejných projednání účastnila a dotčení vlastníci podávali k návrhu námítka. Ostatně námítka uplatnil dne 25. 5. 2015 sám stěžovatel. Je tedy zjevné, že o probíhajícím řízení o územním plánu věděl a na svých právech nemohl být zkrácen. Námitkám stěžovatele, které se týkaly: (i) nezakreslení zastavěné plochy se zemědělským skladem (na pozemku p. č. st. X), (ii) doplnění textové části o to, že se na ostatní ploše (pozemcích p. č.: X a X) nachází manipulační zařízení pro chod farmy a (iii) doplnění grafické části o 4 rybníčky v areálu farmy, odpůrce vyhověl. Jiné námítka stěžovatel nepodal a z hlediska zásahů do jeho vlastnického práva, které posléze uplatnil ve svém návrhu u krajského soudu, byl zcela pasivní. Stěžovatel žádné námítka vůči umístění koridoru pro plynovod a ČOV – tedy k otázce proporcionality zásahu do svého vlastnického práva neuplatnil, ač tak učinit mohl. Sám se tak zbavil možnosti, aby tyto námítka byly náležitě vypořádány odpůrcem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl krajský soud; ten se jimi jako první zabývat nemůže.

[5] Na základě toho krajský soud návrh na zrušení ÚP Libomyšl zamítl jako nedůvodný dle § 101d odst. 2 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[6] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vady v řízení o územním plánu. V minimalisticky pojatém odůvodnění kasační stížnosti nejprve stěžovatel odkázal na svůj návrh na zrušení ÚP Libomyšl a v něm uvedenou argumentaci. Dále jen ve stručnosti doplnil, že dle jeho názoru je ÚP Libomyšl nezákonný, neboť nebyl vydán zákonem stanoveným způsobem. Zopakoval, že odpůrce řádně nezveřejnil zákonem požadované listiny a veřejnost nebyla seznámena s tím, jaké změny má přinést nový územní plán, jehož návrh rovněž nebyl zveřejněn na úřední desce. Přisvědčil-li v tomto ohledu krajský soud odpůrci, poukázal stěžovatel na to, že se nevyjádřil k povinnosti zveřejnění i na tzv. elektronické úřední desce; tuto povinnost odpůrce podle stěžovatele nesplnil, přičemž k prokázání možné manipulace s obsahem úřední desky navrhl znalecké zkoumání. Závěrem stěžovatel uvedl, že z důvodu nesprávného zveřejňování na úřední desce se s plánovaným koridorem pro umístění plynovodu seznámil až po vydání ÚP Libomyšl. Proto proti němu nemohl své námítka uplatnit dříve, jak uvedl krajský soud.

pokračování

[7] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, *in eventum* aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a v souladu s § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. rozhodl i o zrušení ÚP Libomyšl.

[8] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Poznamenal, že stěžovatel pouze opakuje svá tvrzení, aniž by jakkoli polemizoval s právním posouzením krajského soudu v napadeném rozsudku. Odpůrce během řízení u krajského soudu dostatečně popsal a doložil, že proces schvalování napadeného územního plánu proběhl v souladu se zákonem – a to včetně zveřejnění jeho návrhu i pozvánky na veřejné projednání. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze své spekulace a není zřejmé, čeho chce svým tvrzením o manipulování se zveřejňováním dokumentů na webových stránkách odpůrce dosáhnout. Odpůrce připomněl, že sám stěžovatel námitky k návrhu ÚP Libomyšl podal – tzn., že na svých procesních právech zkrácený nebyl. K vymezení územní rezervy pro plynovod odpůrce doplnil, že se jedná o záměr, který přebíral z nadřazené územně plánovací dokumentace, a navíc jej i náležitě zúžil a zpřesnil tak, aby zatěžoval vlastníky dotčených pozemků jen v nejnutnější míře.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úlohou soudu v řízení o zrušení územního plánu nebo jeho části je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet. Ke zrušení územního plánu či jeho změny by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonost porřízení a vydání územního plánu. V nyní posuzovaném případě stěžovatel zpochybňoval zákonost ÚP Libomyšl v zásadě ze dvou důvodů: 1) porušení procesních pravidel a 2) porušení proporcionality – přiměřenosti právní regulace, a to zejména v důsledku vymezení koridoru pro umístění trasy plynovodu.

[12] Ad 1) Krajský soud neshledal v postupu při porřízení a vydání ÚP Libomyšl žádné vady, které by měly mít vliv na zákonost tohoto aktu. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí a konstatuje, že na základě předložené spisové dokumentace ověřil následující podstatné skutkové a právní okolnosti věci. V roce 2013 zastupitelstvo obce schválilo zadání územního plánu. Na základě něho pak pořizovatel v roce 2014 zpracoval návrh územního plánu. Posléze – po společném jednání – upravenou a posouzenou verzi návrhu územního plánu, vč. oznámení o konání veřejného projednání, doručil veřejnou vyhláškou ve smyslu § 52 odst. 1 stavebního zákona; konkrétně se jednalo o veřejnou vyhlášku ze dne 13. 4. 2015, která byla vyvěšena dne 15. 4. 2015 a sejmuta dne 21. 5. 2020. Obsahem této veřejné vyhlášky bylo mj. to, že veřejné projednání se bude konat dne „20. 5. 2015 v 17:00 hod. v čp. 111 (bývalá škola)“ a návrh územního plánu je vystaven k nahlédnutí u pořizovatele v kanceláři Obecního úřadu Libomyšl nebo u zástupce pořizovatele Ing. R. P. anebo na www.libomysl-be.cz; současně byla uvedena i telefonní čísla na pořizovatele a jmenovaného zástupce, jakož i poučení o možnosti uplatnit námitky a připomínky.

[13] Právě tato fáze procesu územního plánování je rozhodující (kritickou) fází z hlediska dotčených osob – vlastníků pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, kteří uplatňují své námítky jako privilegovanou formu výhrad, jež nestačí pouze vypořádat (jako připomínky), ale je nutno o nich rozhodnout v souladu s § 53 odst. 1 stavebního zákona. K tomu v daném případě došlo a o všech třech námítkách, které stěžovatel podal dne 25. 5. 2015, rozhodl odpůrce tak, že jim vyhověl – v podrobnostech viz textová část ÚP Libomyšl [kapitola 5), str. 109].

[14] Tvrzení stěžovatele, že o návrhu územního plánu nevěděl, tedy nemůže obstát. Pokud by o návrhu územního plánu opravdu nevěděl, nemohl by podat proti jeho obsahu námítky týkající se zastavěné plochy (na pozemku p. č. st. X), ostatní plochy (na pozemcích p. č.: X a X) a 4 rybníčků v areálu farmy stěžovatele. Podobně neudržitelné je též tvrzení stěžovatele, že o návrhu územního plánu nevěděla veřejnost. Jak je zřejmé z předloženého spisu, veřejného projednání se účastnila veřejnost, přítomní připojili své podpisy na prezenční listinu a následně také někteří z dotčených vlastníků uplatnili námítky. To by jistě nebylo možné, pokud by návrh územního plánu nebyl náležitě zveřejněn, a zdejší soud ve shodě s krajským soudem nemá důvod se domnívat, že tomu bylo jinak. Stěžovatel v tomto ohledu zůstal pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení, které neodpovídá tomu, co je obsahem předloženého spisu, jakož i samotného ÚP Libomyšl; z jeho textové části jasně vyplývá, že námítky proti návrhu územního plánu podal nejen stěžovatel, ale i další dotčené osoby, které se s návrhem musely logicky nejprve seznámit – a to na základě jeho zveřejnění způsobem podle § 172 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví: *„Není-li vzhledem k rozsahu návrhu možno zveřejnit jej na úřední desce v úplném znění, musí být na úřední desce uvedeno, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmů se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Úplné znění návrhu včetně odůvodnění však musí být i v takovém případě zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.“*

[15] To znamená, že nelze-li návrh územního plánu vzhledem k jeho rozsahu zveřejnit „klasicky“ na úřední desce, na níž se dokumenty vyvěšují v listinné podobě v plném znění, je třeba zde zveřejnit alespoň oznámení o tomto návrhu s příslušnými náležitostmi, z nichž musí být mj. patrné, kde se lze s obsahem návrhu seznámit.

[16] Krajský soud se přitom jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že pořizovatel ÚP Libomyšl povinností zveřejnění návrhu územního plánu na úřední desce dostal; avizoval totiž, že je vystaven k nahlédnutí na obecním úřadě anebo webových stránkách obce, tj. způsobem umožňujícím dálkový přístup – viz výše. Současně krajský soud doplnil, že pořizovatel neměl ze zákona povinnost obsah úřední desky archivovat, což stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozporuje a pouze opakovaně uvádí, že územní plán na úřední desce zveřejněn nebyl, resp. že nebyly zveřejněny zákonem požadované listiny – o jaké konkrétní listiny by se mělo jednat, ovšem nezmínil. Vůbec celá kasační stížnost je spíše obecnou kritikou pořizování územního plánu a její nízká úroveň významně ovlivnila podobu přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Platí totiž, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání; obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 – 24, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108).

[17] Jinak řečeno, pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námítky. Pokud stížnostní námítky vznášejí toliko v obecné rovině a fakticky se omezují na pouhé vyjádření nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by k nim uvedl též pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o tento případ jde i v nyní posuzované věci.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud proto pouze ve stručnosti opakuje, že předložená spisová dokumentace a zejména postup samotného stěžovatele v podstatě popírá jeho následná tvrzení v kasační stížnosti. Pokud by nebyl návrh územního plánu zveřejněn, nemohl by ho stěžovatel napadnout námitkami. Smyslem zveřejnění návrhu územního plánu je to, aby se s ním dotčená veřejnost mohla seznámit a uplatnit k jeho obsahu připomínky či námitky, k čemuž v tomto případě došlo. Stěžovatel námitky proti ÚP Libomyšl podal a z jeho zcela obecné a ničím nepodložené argumentace neplynou žádné důvodné pochybnosti ohledně zákonnosti zveřejnění návrhu územního plánu, které by bylo nutno vyvracet např. znaleckým posudkem, jak navrhl stěžovatel. S ohledem na shora uvedené skutkové okolnosti věci považuje Nejvyšší správní soud tento důkazní návrh za nadbytečný, nehledě na to, že ho stěžovatel mohl a měl v první řadě uplatnit u krajského soudu. Nic takového však stěžovatel neučinil, naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, ačkoli dokazování provádí soud výhradně při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud žádné dokazování neprováděl a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Totéž platí i pro rozhodování zdejšího soudu, do jehož kasačního řízení nelze přenášet prvky odvolacího řízení. Ostatně i zákon stanoví, že Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Lze tedy shrnout, že první kasační námitka není důvodná, neboť nebylo prokázáno, že by ÚP Libomyšl byl vydán nezákonným způsobem s vyloučením veřejnosti. Naopak veřejnost byla s návrhem ÚP Libomyšl seznámena, což dokládá jednak samotný postup stěžovatele, který proti návrhu podal námitky, jednak doložená spisová dokumentace – a to nejen ve vztahu k veřejnému projednání návrhu dne 20. 5. 2015, ale i dalšímu (opakovanému) veřejnému projednání návrhu dne 5. 10. 2015 a dne 8. 12. 2015. Všechny těchto tří veřejných projednání se účastnily i některé dotčené osoby (dle doložených prezenčních listin), které – podobně jako stěžovatel – uplatnily námitky vůči návrhu územního plánu, o jehož zveřejnění zákonem stanoveným způsobem na úřední desce nemá zdejší soud důvodu pochybovat.

[20] Ad 2) Jak již bylo uvedeno, stěžovatel vůči návrhu územního plánu podal dne 25. 5. 2015 námitky, kterým odpůrce vyhověl. Jiné námitky stěžovatel nepodal, a proto nedošlo k žádnému relevantnímu posouzení ani rozhodnutí z hlediska proporcionality přijatého řešení ÚP Libomyšl – a sice koridoru pro trasu plynovodu a dvou čističek odpadních vod, jejichž umístění stěžovatel napadl poprvé až v návrhu u krajského soudu.

[21] Zásada proporcionality zkoumaná coby součást posledního kroku při přezkumu opatření obecné povahy byla akcentována v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, které k soudní kontrole procesu tvorby územního plánu (jeho změny) konstatovalo, že v rámci zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby soud především zkoumá „...*zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřeny důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotýčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřipustného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře.*“

[22] Není to ovšem soud, kdo by měl o naznačených otázkách ohledně proporcionality zásahu rozhodovat tzv. v první linii, jak správně poznamenal krajský soud. Jak bylo zmíněno, úkolem soudu není územní plány aktivně dotvářet; viz bod [11]. Soud by měl zůstat primárně v pozici toho, kdo je garantem zákonnosti, tedy zkoumat porušování předpisů a nemít zájem na jakémkoli

zasahování do aktivní tvorby územně plánovací dokumentace, v daném případě územního plánu. Přeneseně řečeno: soud je strážcem či pasivním korektorem procedury vedoucí k územní regulaci, nikoli jejím aktivním tvůrcem; tím je jednoznačně zastupitelstvo obce, jakožto orgán politické reprezentace vzniklý na základě svobodné vůle občanů ve volbách a postupující v rámci práva na samosprávu. Právě zastupitelstvo obce je tím, kdo vydává v samostatné působnosti územní plán, a tuto činnost nemůže soud nahrazovat; totéž platí i pro činnost pořizovatele územního plánu postupujícího v přenesené působnosti.

[23] Řízení před soudem je prostředkem ochrany práv, nikoli nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, č. 2215/2011 Sb. NSS, v němž soud dovodil, že i přes procesní pasivitu navrhovatele lze podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Nicméně úspěšnost takového návrhu je pak dána spíše výjimečně – a to pokud procesní pasivita navrhovatele vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na které poukazuje, jsou závažného rázu a mají dopad na veřejné zájmy.

[24] Přeneseno na nyní posuzovaný případ, nelze než zopakovat, že stěžovatel nepodal námitky proti přiměřenosti připravovaného koridoru pro umístění plynovodu ani proti umístění ČOV. V tomto ohledu zůstal v roli pasivního pozorovatele, potažmo příjemce řešení navrženého v územním plánu, ačkoli jeho aktivní účasti na tvorbě územního plánu objektivně nic nebránilo. Pořizovatel řádně oznámil veřejnou vyhláškou konání (prvního) veřejného projednání upraveného a posouzeného návrhu územního plánu na 20. 5. 2015, vč. poučení o možnosti podat námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Stěžovatel tak byl řádně poučen a rozhodně se nemůže odvolávat na to, že námitky týkající se umístění plynovodu či ČOV podat nemohl, neboť oba záměry byly součástí návrhu územního plánu, jak ověřil zdejší soud z doložené spisové dokumentace. Oba záměry byly uvedeny jak v textové, tak grafické části návrhu územního plánu – zde: konkrétně v rámci výkresu veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a asanací (podle legendy: P01 – koridor pro plynárenství a VT5, VT6 – ČOV Želkovice centrum, ČOV Želkovice sever); bylo tedy jen a pouze na stěžovateli, aby vůči uvedeným záměrům uplatnil relevantní námitky, o kterých by odpůrce rozhodl.

[25] Procesní pasivita stěžovatele nebyla způsobena objektivními okolnostmi a za tohoto stavu by bylo možno jeho návrhu vyhovět toliko v případě závažných důvodů; tyto důvody Nejvyšší správní soud rozvedl v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185, č. 2397/2011 Sb. NSS, s tím, že „...za tyto závažné důvody je třeba považovat porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy“. Uvedené závažné důvody, pro které by i při procesní pasivitě stěžovatele bylo na místě zrušení ÚP Libomyšl, krajský soud neshledal, a proto návrh stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a odkazuje na veškeré individuální okolnosti případu, jakož i na přednesené argumenty stěžovatele; ten v kasační stížnosti kromě výše vypořádaného důvodu procesní povahy, nepoukázal na žádné další porušení kogentních procesních či hmotněprávních norem a ani zdejší soud žádnou zjevnou nezákonnost zvoleného řešení *prima facie* neshledal. V případě obou čistíček odpadních vod jde o obecně prospěšné stavby, které vyžaduje plánovaný rozvoj v území Želkovic; obdobně i v případě koridoru pro umístění plynovodu se jedná o veřejně prospěšnou stavbu a opatření, které ÚP Libomyšl navíc přebírá a dále zpřesňuje na základě zásad územního rozvoje Středočeského kraje, jimiž je *ex lege* vázán (§ 36 odst. 5 stavebního zákona).

[26] Za tohoto skutkového a právního stavu věci Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel nevyužil upraveného a posouzeného návrhu územního plánu k uplatnění plnohodnotných

pokračování

námitek o neproporcionálním zásahu do jeho vlastnického práva; v takovém případě je však rozsah soudního přezkumu výrazně omezen, jak vyplývá ze shora citované judikatury, která je v praxi následována (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 – 38, a v něm přehledně uvedenou judikaturu). Stěžovatel se proto nemohl úspěšně domáhat, aby krajský soud tzv. v první linii přezkoumal proporcionalitu tohoto zásahu. V opačném případě by byl popřen princip subsidiarity soudní ochrany (§ 5 s. ř. s.) a soud by suploval roli odpůrce, což by bylo rozporné nejen s právem na samosprávu, ale i s ochranou právní jistoty ostatních osob, které respektují ÚP Libomyšl a postupují s důvěrou v jeho obsah. Ani druhá kasační námitka tedy není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Ve světle všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Odpůrce měl ve věci úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti stěžovateli, který úspěch neměl.

[29] Obecně sice platí, že povinnost správního úřadu hájit jím vydaný akt u soudu proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován; nic na tom nemění ani to, že územní plán vydává v samostatné působnosti zastupitelstvo obce, neboť celý proces pořízení územního plánu je administrován v rámci přenesené působnosti – tedy jako výkon státní správy. V tomto případě je ovšem pasivně legitimovaným malá obec Libomyšl, jejíž schopnosti kvalifikovaně hájit územní plán před soudem jsou nutně omezené. S přihlédnutím k této skutečnosti, jakož i k procesu pořízení územního plánu a vůbec celé povaze posuzované věci, vzal proto Nejvyšší správní soud jako důvodně vynaložené náklady související s tím, že odpůrce udělil k zastupování před soudem plnou moc advokátovi. Konkrétně se jedná o odměnu zástupce odpůrce a náhradu jeho hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem se tedy jedná o částku 3400 Kč zvýšenou o DPH v sazbě 21%, tj. 4114 Kč. Stěžovatel je tak povinen uhradit odpůrci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu